

crítica de **teatre**EDUARD JENER
eduardjener@telefonica.net

L'atzar i la necessitat

L'any 1970 el biòleg Jacques Monod va publicar un llibre amb un títol que jo manllevo pel meu comentari sobre teatre que vostè comença a llegir. No es pensin que això és un joc només intel·lectual, que també, sinó la necessitat que tinc de lligar la base d'aquest magnífic assaig sobre la filosofia natural de la biologia moderna que sorgia d'una frase de Demòcrit que diu: "Tot allò que existeix en l'univers és el fruit de l'atzar i la necessitat". Però, curiosament, el mateix Monod introduïa al principi del llibre un fragment llarg (que no transcriuré) que parlava del mite de Sísif, és a dir, de l'home que pujava amb molt d'esforç una vegada i una altra vegada una pedra fins al cim de la muntanya, càstig dels déus per la seva rebel·lia, i sempre, una vegada i una altra, la pedra rodava fins a baix fent que el seu afany fos, aparentment, inútil. Glòria Rognoni és el meu Sísif preferit. És clar que així no es pot començar una crítica, però què volen que els digui, no tinc altra manera per explicar que, una vegada més, el seu treball amb les noies i els nois del grup Femarec m'ha portat a sentir-me diferent a aquells que des de l'escenari em parlaven de la seva qualitat de persones diferents però subjectes plens de llibertat i de ganes de viure i ser feliços. Diferent, sí, però no superior. L'atzar aquí no existeix. I si ho volen amb més exactitud, l'Atzar amb majúscules. Aquí el que hi ha és una feina feta amb rigor, dedicació, professionalitat i amor. Una feina que comença, probablement, en el propi qüestionament personal i

El que hi ha és una feina feta amb rigor, dedicació, professionalitat i amor. Una feina que comença, en el propi qüestionament

que segueix amb una pulcra, rigorosa i delicada missió de treure a tots els intèrprets els elements característics que faran possible la construcció d'un espectacle que té molt de joc intercanviable, una constant anada de l'escenari fins a la platea i viceversa, que explica l'emoció creada amb les manifestacions dels personatges ficticis, criatures de la Rognoni que, segurament, la superen i creixen, no contra ella, però sí a pesar d'ella. Com és habitual hi ha humor, música escollida amb sentit i gràcia, jocs de mans metafísics, moviment que dona fortaleza a una acció que mai s'atura, dosificació d'escenes que (amb alguna reiteració) convoquen l'atenció del públic i el seu reconeixement, reciclatge d'elements senzills que convoquen l'estètica eficaç de l'art povera i un sentit total de l'espectacle que potència ad limitum les capacitats dels intèrprets. Però al final tota aquesta concentració explota en la increïble sorpresa dels cossos exhibits i amb la rítmica i contundent música de la percussió concertada com mai no podíem imaginar. Ni atzar, ni necessitat, ni teoria de l'evolució. Volem que el conseller de Cultura vegi l'espectacle i hi faci alguna cosa! Endavant, Sísif!, vull dir Glòria. ●

L'ATZAR, Femarec. Grup de Teatre Social. GUIÓ I DIRECCIÓ: Glòria Rognoni. INTÈRPRETS: Lúcia Álvaro, Anna Maria Arqué, Andreu Buxo, Xavier Castany, Meritxell Esturo, Eugeni Fernández, Albert Ferriz, Jordi Juncàs, Anabel López, Sandra Martín, Esther Martínez, Jordi Meca, Fernando Moreno, Marga Padrós, Josep Quinquilla i Montse Vidal. ESCENOGRAFIA I VESTUARI: Iolanda Estelle. COORDINACIÓ, OPERADORA DE SOI I DIRECCIÓ MUSICAL: Teresa Sayas. DISSENY I OPERADORA D'IL·LUMINACIÓ: Arantza Flores. COORDINACIÓ: María del Mar Carnicero, Toni Fontanals i Esther Bachiller. COL·LABORADORS: Marta Jordi. LLOC I DIA: Teatre-Auditori. 14 de febrer